

EPISTOLA ENCYCLICA

DE PROPAGANDAE FIDEI COMMENDATIONE.

LEOPP. XIII

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

SANCTA Dei civitas quae est Ecclesia, cum nullis regionum finibus continetur, hanc habet vim a Conditoris suo inditam, ut in dies magis dilatet locum tentorii sui, et pelles tabernaculorum suorum extendat (1). Haec autem christianarum gentium incrementa, quamvis intimo Sancti Spiritus afflatu auxilioque praecipue fiant, extrinsecus tamen hominum opera humenoque more perficiuntur: decet enim sapientiam Dei eo modo res universas ordinari et ad metam perduci, qui naturae singularum conveniat. Non unum tamen est genus hominum vel officiorum, quorum ope fiat ad hanc terrestrem Sion roborum civium accessio. Nam primae quidem partes eorum sunt, qui praedicant verbum Dei: id exemplis et oraculis suos Christus edocuit; id Paulus Apostolus urgebat iis verbis: *Quomodo credent ei quem non audierunt? quomodo autem audient sine praedicante?... Ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi* (2). Istud autem munus ad eos pertinet, qui rite sacris initiis fuerint. His porro operae studiique non parum afferunt qui vel auxilia in rebus aeternis posita suppeditare, vel fuis ad Deum precibus caelestia charismata conciliare solent. Quapropter laudantur in Evangelio mulieres, quae Christo evangelizanti regnum Dei ministrabant de facultatibus suis (3), et Paulus testatur, iis qui Evangelium annuntiant voluntate Dei concessum esse ut de Evangelio vivant (4). Pari modo assecutores auditoresque suos Christum ita iussisse novimus: *Rogati Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam* (5); primosque Fius alumnos, Apostolis praeventibus, ita supplicare Deo consuevisse: *Da servis tuis cum omni fiducia loqui verbum tuum* (6).

(1) Is. LI V, 2.—(2) Rom. X, 14, 17.—(3) Luc. VIII, 3.—(4) I Cor. IX, 14.—(5) Math. X, 38, Luc. X, 2.—(6) Act. IV, 20.

Duo haec munia quae in largiendo supplicandoque consistunt, cum perutilia sunt ad regni caelorum fines latius referendos, tum illud habent proprium, ut ab hominibus cuiuscumque ordinis expleri facile queant. Quis enim est aut tam tenui fortuna, ut exiguum dare stipem, aut tantis rebus occupatus, ut pro nuntiis sacri Evangelii Deum obsecrara aliquandiu prohibeatur? Huiusmodi vero praesidia adhibere semper viri apostolici consueverunt, nominatim Pontifices romani, in quos christianae fidei propagandae maxime incumbit sollicitudo: tametsi non eadem perpetuo ratio fuit haec subsidia comparandis varia et diversa, pro varietate locorum temporumque diversitate.

Cum aetate nostra libet arduis quaeque coniunctis plurimorum consiliis et viribus aggredi, societates passim coire vidimus, quarum nonnullae etiam ob eam causam sunt initae, ut provehendae in aliquibus regionibus religioni proflessent. Eminent autem inter ceteras pia consociatio ante annos fere sexaginta Lugduni in Gallia coelita, quae a *propagatione fidei* nomen accepit. Haec primum illuc spectavit, ut quibusdam in America missionibus opem ferret: max tamquam granum sinapis in arborem ingentem excrevit, cuius rami late frondebant, adeoque ad missiones omnes, quae ubique terrarum sunt actuosam beneficentiam porrigit. Praeclarum hoc institutum celeriter Ecclesiae Pastoribus probatum fuit et luculentis laudum testimoniis honestatum. Romani illud Pontifices Pius VII, Leo XII, Pius VIII, Decessores Nostri et commendarunt vehementer et Indulgentiarum donis ditaverunt. Ac multo etiam studiosius fovit, et plane caritate paterna complexus est Gregorius XVI, qui in encyclopaedice litteris die XV mensis Augusti anno huius saeculi quadragesimo octavo in hanc sententiam de eodem loquutus est: «Magnum sane opus et sanctissimum, quod medicis oblationibus et quotidianis precibus a quolibet sodalium ad Deum fuis sustinetur, augetur, invalescit, quotque Apostolicis operariis sustentandis, christinaeque caritatis operibus erga neophytos excrendis, nec non fidei ab impetu persecutionum liberandis inductum bonorum omnium admiratione etque amore dignissimum existimamus. Nec sine peculiari divinae providentiae consilio tantum commodi atque utilitatis Ecclesiae nuperimis hinc temporibus obvenisse censendum est. Dum enim omnigena inferi hostis machinamenta dilectam Christi sponsam lacebant, nihil illi opportunius contingere poterat, quam ut desiderio propagandae catholicae veritatis Cristifideles inflammati iunctis studiis, collataque ope somnes Christo lucrifacere conarentur». Haec prolocutus, Episcopus hortabatur, sedulo agerent in sua quisque Dioecesi, ut tam salutare institutum nova quotidie incrementa caperet.—Neque a vestigia Decessoris sui deflexit gloriosae recordationis Pius IX, qui nullam praetermisit occasionem iuvandae societatis meritisimae, eiusque prosperitatis in maius provehendae. Revera auctoritate eius ampliora pontificalis indulgentiae privilegia in socio collata sunt, exaltata ad eius opera subsidium christianorum pietas, et praestantissimi a sodalium numero, quorum singularia merita consultissent, varia hono-

sionibus ea praesidia suppetant quae a primordiis Ecclesiae in usu fuisse commemoravimus, scilicet Evangelii praeconium, et piorum hominum cum precibus tuis elemosynas.

Si quos ergo noveritis divitiae gloriose studiosos et ad sacras expeditiones suscipiendas promptos et idoneos, his addite animos, ut explorata compertaque voluntate Dei, non acquiescant carni et sanguini, sed Spiritus Sancti vocibus obtemperare festinent. — A reliquijs autem sacerdotibus, a religiosorum virorum utriusque sexus ordinibus, a cunctis denique fidelibus curae vestrae conceditis magnopere contendite, ut nunquam intermissis precibus caeleste auxilium auctoribus divini verti concilient, Deprecatores autem adhibeant Deiparam Virginem, quae valit omnia errorum monstra interimere; purissimum eius Sponsum, quem plures missiones iam sibi praesertim custodemque adsciverant, et nuper Apostolica Sedes universae Ecclesiae Patronum dedit; Apostolorum Principes agmenque totum, unde profecta primum Evangelii praedicatione omni terrarum orbe personavit, ceteros demum praefatos sanctitate viros, qui in eodem ministerio absumpsere vires, vel vitam cum sanguine profuderunt. — Precationi supplicii elemosyna accedat, cuius quidem ea vis est, ut vel loco dissitos et alienis curis distentos apostolicorum virorum adiutores, eorumque cum in laborando tum in bene merendo socios efficiat. Tempus quidem est huiusmodi, ut plures premat rei familiaris inopis; nemo tamen idcirco animum despondeat: stips enim, quae in hanc rem desideratur, collatio nulli ferme potest esse gravis, quamvis e multis in unum collatis satis grandia queant parari subsidia. Vobis autem, Venerabiles Fratres, commendentur, ut, utraque consideret, non iacturae sed lucri suam sibi liberalitatem futuram, quia veneratur Domino qui dat indigentibus, eaque de causa ars elemosyna dicta est omnium artium quaestuosissima. Revera si, ipso Iesu Christo auctore, non perdat mercedem suam qui uni ex minimis eius poculum dederit, quae frigidae, amplissima profecta merces illum manebit, qui insumpto in sacras missiones aere vel exiguo, precibusque adiectis, plura simul et varia caritatis opera exerceat, et quod divinorum omnium divinissimum sancti Patres dixerunt, adiutor fit Dei in salutem proximorum.

Certa fiducia nitimur, Venerabiles Fratres, eos omnes qui catholico gloriantur nomine, haec reputantes animo et hortationibus vestris incensos, minime defuturos huic, quod Nobis tantopere coram est, pietatis officio; neque pessuros studia sua in amplificando Iesu Christi regno, eorum sedulitate et industria vinci, qui dominatum principis tenebrarum propagare nituntur. — Interea pila christianarum gentium coepit Deum propitium adprecantes, Apostolicam benedictionem, praecipue benevolentiae Nostrae testem, Vobis, Venerabiles Fratres, Clero et populo vigilantiae Vestrae commisso peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die III Decembris anno MDCCCLXXX, Pontificatus Nostri a. no. tertio. — LEO PP. XIII.

EPÍSTOLA ENCÍCLICA SOBRE EL ORIGEN DEL PODER LEON P. XIII.

Venerables Hermanos: Salud y bendición apostólica.

QUELLA larga y terrible guerra emprendida contra la autoridad divina de la Iglesia, llegó allá donde de suyo se dirigia; á saber, á poner en común peligro la sociedad humana, y principalmente el principado civil, en el cual estriba sobremanera la pública salud. Lo cual se vé haberse verificado principalismente en nuestros tiempos. Porque las malas pasiones del pueblo rehusan hoy más que antes cualquier fuerza de parte del que manda, y es tan grande á cada paso la licencia, tan continuas las sediciones y turbulencias, que no solamente se ha negado muchas veces la obediencia á aquellos que gobiernan, sino que parece que ni aun les ha quedado un refugio seguro de salvación. Se ha trabajado, ciertamente, largo tiempo con el fin de que los que mandan cayesen en el desprecio y odio de las muchedumbres, y saliendo afuera las llamas de la envidia preconcebida, apenas ha pasado un pequeño intervalo de tiempo, sin que la vida de los principes más poderosos fuese buscada hasta la muerte muchas veces, ó con asechanzas ocultas, ó con manifiestos latrocinios. Poco há, se horrorizó toda la Europa al saber el sacrilego asesinato de un emperador poderosísimo; y atónitos todavía los ánimos con la magnitud de semejante delito, no reparan hombres perdidos en lanzar á cada paso amenazas y terrores contra los demás principes de Europa.